

ва да оставимъ мы тоя языкъ на странж, както сж го оставили и други-ти Славянскы народы, кои-то напредъ сж го имали за писмѣнта да ся изучваме на языка си, кой-то употрѣбляваме въ живъ разговоръ, и да пишемъ на него книги, ако искаме да идемъ напредъ въ просвѣщеніе-то. На тоя языкъ писаны книги, ще разумѣва всякой Българинъ, та и кой-то не е былъ честитъ да ся учи много, и той само отъ едно прочтаніе отъ день на день ще придобыва новы познанія. Едно дѣте, като чтомъ ся научи да прочита, ще може да подкачи да учи землеописаніе, бытописаніе, числителница и други науки като ги слуша и чяте на оный языкъ, кой-то е отъ малко научило отъ баща си и отъ майка си.

Така за да ся образуваме по-лесно и да достигнемъ до истинно просвѣщеніе по-скоро трѣбва да ся изучваме на языка си и да пишемъ книги на такъвъ языкъ, какъвто употрѣбляваме на разговоръ. А зашто-то Българскый языкъ, както и всякой другъ живъ языкъ, въ различни мѣста сяговори различно и на всяко мѣсто ꙗко говорятъ право, на друго кривять; не трѣбва да пишемъ както ся говори въ 1 градъ и въ едно село; а кой-то ще пише, той да заблѣжава различія-та въ говора на различни мѣста и да ги посрѣща едно съ друго, та да изйде, коѣ